

sterstwem Zdrowia Libijskiej Republiki Arabskiej. Wkrótce Siostry otrzymały paszporty, a Libijskie Ministerstwo Zdrowia opłaciło bilety i utrzymanie w Rzymie i Libii. Dnia 23 lipca 1976 roku Siostry Eucharystki udały się samolotem z Warszawy do Rzymu. Poznały nie tylko Wieczne Miasto, lecz również Asyż, Monte Cassino i Pompeję. Wzięły udział w audyencji u Ojca Świętego Pawła VI. Było to 28 lipca 1976 roku w bazylice św. Piotra. Zgromadziły się grupy pielgrzymów z całego świata, a wśród nich 22 misjonarki z Polski udające się do Libii oraz kapelani: o. Bernard Duszyński SDB i o. Jan Wańczyk OFM oraz o. Giovanni Martinelli, włoski franciszkanin z Benghazi, przedstawiciel biskupa Guido Attilio Previtali z Trypolisu na prowincję Cyrenajki. Papież Paweł VI powiedział wówczas: „Serdeczne słowa pozdrowienia kierujemy do polskich sióstr zakonnych, należących do różnych zgromadzeń, które w tych dniach – i to jest wzruszające – wyjeżdżają do Libii, do kraju muzułmańskiego. Jadą świadczyć miłość, jadą dzielić losy narodu libijskiego. Trzeba podkreślić jeszcze, że są to pielęgniarki, a widzicie tutaj znalazła się spora grupa polskich zakonnic. Niektóre z nich wyjechały już wcześniej, a te wyjadą wkrótce, aby nieść przykład swego milczenia i w ten sposób głosić słowo Boże i obecność Chrystusa w dalekiej Libii. Niech Wam Bóg błogosławi. Zapewniamy was, że nasze błogosławieństwo będzie wam zawsze towarzyszyć”.

W dniach 11 i 18 sierpnia 1976 roku Siostry odleciały z Rzymu do Libii, do Beidy, gdzie zamieszkały, podjęły naukę języka arabskiego i pracę w szpitalu. Cieszyły się zaufaniem wśród chorych Libijczyków. Poznawały kraj, ludzi, kulturę. Przeżywały wydarzenia Kościoła powszechnego słuchając Radia Watykańskiego. Cieszyły się wyborem Ojca Świętego

Jana Pawła II i jego działalnością następcy św. Piotra. Radowały się beatyfikacją Ojca Założyciela 29 czerwca 1987 roku w Rzymie. Pielęgnowały żywą więź z Siostrami i Polakami w Libii i ze zgromadzeniem w Polsce. W ciągu 18 lat pracy sióstr ze Zgromadzenia Sióstr Jezusa Eucharystycznego w szpitalu w Beidzie pracowały: s. Wiktoria Alksin (23.07.1976-4.06.1987), s. Gertruda Maliszewska (23.06.1976-19.08.1990), s. Jadwiga Sołlecka (23.07.1976-21.06.1978), s. Lucyna Sołoducha (27.09.1978-20.07.1994), s. Kazimiera Marczak (10.06.1982-6.02.1991), s. Julia Dudowska (7.02.1988-20.07.1994), s. Grażyna Kacperska (7.02.1988-20.07.1994). Czas ich działalności misyjnej był głównie czasem misji milczenia i miłości.

Obecnie Zgromadzenie Sióstr Służebnic Jezusa w Eucharystii prowadzi działalność w Polsce, na Litwie, w Rosji, na Białorusi, na Łotwie, w Gruzji oraz w Kazachstanie. Zachodzi pilna potrzeba takich opracowań i publikacji, a wydawcy Misjonarzom Oblatom Maryi Niepokalanej wyrażamy staropolskie „Bóg zapłać”.

AMBROŻY ANDRZEJAK

Kinga Kozdrój, PODAROWAĆ DZIECIOM MIŁOŚĆ DZIECI. Abc animacji misyjnej dzieci, Warszawa, Missio-Polonia 2004, s. 116.

Biblioteka Animacji Misyjnej (BAM) rozpoczyna nową serię książek wydawnictwa Papieskich Dzieł Misyjnych *Missio-Polonia* w Warszawie. Ks. Jan Piotrowski, dyrektor krajowy Papieskich Dzieł Misyjnych, we wstępie napisał m.in.: „Niniejsza publikacja s. Kingi Kozdrój SNMP zatytułowana *Podarować dzieciom miłość dzie-*

ci, jest tą pozycją, na którą długo oczekiwaliśmy. Ukazuje się w chwili, kiedy Jan Paweł II tak zdecydowanie mówi o roli Papieskiego Dzieła Misyjnego Dzieci, jego zadaniach religijnych i wychowawczych. Jest to więc wyzwanie dla zwyczajnego duszpasterstwa, tym bardziej, że tegoroczne papieskie orędzie wielkopostne jest również poświęcone trudnej sytuacji dzieci w świecie. Pięć rozdziałów niniejszej książki stanowi coś więcej niż zwykłe vademecum do pracy z dziećmi. Jest to pozycja, która szerokim, ale rzeczywistym kontekście duszpasterstwa i animacji misyjnej ukazuje, jak właściwie pracować z dziećmi, żeby kształtować w nich postawy solidarności wiary, których fundamentem jest łaska chrztu świętego i uczestnictwo w życiu Kościoła”. Książkę Dyrektor zachęca, by książka „stała się przedmiotem głębokiej refleksji i żeby pomogła wszystkim animatorom kapłanom, katechetom, wychowawcom i rodzicom wychowywać dzieci, które nawzajem podarują sobie miłość” (s.7-8). Redakcję książki opracowała Irmina Janus, a skład Krzysztof Kopania. Autorka s. mgr Kinga Kozdrój SNMP jest zaangażowana w pracy z dziećmi w diecezji tarnowskiej i stale współpracuje z centralą krajową Papieskich Dzieł Misyjnych w Warszawie.

Książka składa się ze spisu treści, wstępu, pięciu rozdziałów i przypisów, które stanowią swojego rodzaju źródło informacji o bibliografii. W rozdziale pierwszym omawia potrzebę wychowania w duchu misyjnym w oparciu o nauczanie Soboru Watykańskiego II, Jana Pawła II i Drugi Polski Synod Plenarny. Podkreśla, iż misyjność jest integralnym elementem życia chrześcijańskiego. Formację misyjną trzeba pielęgnować od pierwszych lat życia chrześcijańskiego przez pielęgnowanie daru wiary, nadziei i miłości oraz wcielenie do Kościoła pielgrzymującego w go-

dzinie chrztu świętego. W rozdziale drugim akcentuje prawdę, że Papieskie Dzieło Misyjne Dzieci jest integralnym elementem wychowania chrześcijańskiego. Odpowiedzialność za wychowanie w duchu Papieskiego Dzieła Misyjnego Dzieci mają rodzice, parafia, kapłani, osoby konsekrowane, katecheci i animatorzy świeccy. To zagadnienie omawia w rozdziale trzecim. O potrzebie kompetentnych animatorów Papieskiego Dzieła Misyjnego Dzieci, o organizowaniu Szkoły Animacji Misyjnej w skali ogólnopolskiej i w diecezjach, o roli formacyjnej *Świata Misyjnego* i innych materiałach liturgicznych oraz „Misyjnych Wakacjach z Bogiem” informuje Autorka w rozdziale czwartym. Zagadnienie animacji Papieskiego Dzieła Misyjnego Dzieci w ciągu całego roku liturgicznego w życiu parafii jest prezentowane w rozdziale piątym. Pomocą służy Sekretariat Krajowy PDMD przez Misyjne Materiały Liturgiczne. Poza liturgią szczególną okazją animacji misyjnej są Kolędniczy Misyjni, Krajowe Kongresy Misyjne Dzieci na Jasnej Górze, począwszy od 1995 roku do 2004 roku łącznie, oraz przez Diecezjalne Kongresy Misyjne Dzieci oraz inne okazje.

Lektura książki jest błogosławionym czasem. Rodzi wiele postanowień i refleksji. Ukazuje priorytet Papieskiego Dzieła Misyjnego Dzieci. Zachodzi pilna potrzeba opracowania podobnych publikacji na temat roli i znaczenia Papieskiego Dzieła Rozkrzewiania Wiary, Papieskiego Dzieła św. Piotra Apostoła i Papieskiej Unii Misyjnej.

AMBROŻY ANDRZEJAK